

ע"פ 1200/09/14 - יורם ניצן נגד עיריית ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1200-09-14 ניצן נ' עיריית ירושלים

בפני	כב' השופטת אסתר נחליאלי חיאט
מבקש	יורם ניצן
נגד	
משיבה	עיריית ירושלים

החלטה

בקשה לצרף ראייה בערעור היא הבקשה שלפני.

המערער הורשע במסגרת הכרעת דין מפורטת, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של העמדת רכב ליד תמרור המסמן חנייה השמורה לנכה.

על הרשעתו בדין הגיש את הערעור דנא.

במסגרת הערעור עתר לצרף שלוש ראיות - תמונות נוספות שצולמו לאחר פסק הדין המרשיע; מימדים של הרכב שבית משפט קמא שבית משפט קמא לא התיר הגשתם ותזכיר הצעת חוק סדרי מינהל.

לאחר שאפשרתי למשיבה להגיב לבקשה ולמערער להשיב, ולאחר שעיינתי בבקשה ובתגובות - ראיתי לדחות את הבקשה.

"כידוע, בית-משפט של ערעור ייעתר לבקשה להגשת ראיות נוספות בערעור רק במקרים יוצאי דופן, כאשר סבור הוא כי הדבר דרוש לשם "עשיית צדק", שעיקרה הוא מתן הזדמנות הוגנת לנאשם להתגונן (סעיף 211 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982; ע"פ 10830/02 מדינת ישראל נ' פלוני [3], בעמ' 844). שני השיקולים העיקריים שנקבעו בפסיקתנו לעניין זה - **האם היה באפשרותו של המבקש להסתמך על הראיה הנוספת במהלך הדיון בערכאה הקודמת והסיכוי שהגשתה תביא לשינוי התוצאה שאליה הגיעה הערכאה הקודמת** (שם, שם; וראו גם למשל ע"פ 635/88 מדינת ישראל נ' אדרי [4], בעמ' 240). "... (ע"פ 2771/02 אבני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (4), 913, 930 (16.2.05)) (ההדגשות אינן במקור - א.נ.ח).

עיון בבקשה, בראיות עצמן ובפרוטוקול הדיון המשקף את הדיונים שנערכו בערכאה קמא מעלה כי אין המערער ממלא אחר איזה מבין התנאים להגשת הראיות בערכאת הערעור וממילא אין מדובר באותו מקרה יוצא דופן אליו התכוון המחוקק ובעקבותיו הפסיקה, ולהיפך, נראה כי בעצם הגשת הבקשה להוסיף ראיות שמקורן בתמונות שצולמו **לאחר** פסק הדין וראייה שבית המשפט קמא דחה את הבקשה להגשתה - אין המערער משלים עם פסק הדין ואין הוא מקבל את עקרון סופיות הדיון והוא מבקש למעשה להמשיך ולנהל את המשפט בפני ערכאת הערעור מאותה נקודה בה הסתיים ההליך בבית משפט קמא, כאילו לא אירע אירוע מהותי של מתן פסק הדין.

הראיות שמבקש המערער לצרף להליך אינן מסוג הראיות שלא היה בידיו להגיש בערכאה קמא מסיבות שאינן תלויות בו (כגון שהוא לא ידע על קיומן ולא יכול היה לדעת אודותן), תנאי מהותי למתן ההיתר לצירוף הראיות להליך דנא, וכבר משכך אינן עונות על התנאי הבסיסי הנדרש כטעם לצירוף ראיות חדשות בהליך הערעור, כך מדובר בתמונות שצולמו לאחר מתן פסק הדין וממילא לא עמדו בפני בית המשפט קמא ואינן מהוות ראייה לצורך מתן פסק הדין, כך מדובר בראייה שהמערער ביקש להגישה בדיון ההוכחות ובית משפט קמא דחה את הבקשה. אין לאפשר הגשת ראיות מסוג זה המנוגדות באופן חזיתי לעקרון סופיות הדיון שכן תמונות שצולמו **לאחר** מתן פסק הדין כוללות אינהרנטית את העובדה כי מדובר בראיות חדשות לחלוטין שנוצרו בנקודת זמן שלאחר מתן פסק הדין ולא היו חלק מהחומר הראייתי הרלוונטי לכתב האישום.

גם ראייה שבית משפט קמא לא התיר הגשתה - אינה מסוג הראיות שעניינן נדון במסגרת בקשה לצירוף ראיות אלא רשאי המערער להעלות טענה כאחד מנימוקי הערעור שלטעמו ארעה טעות משפטית של בית משפט קמא בדחיית הבקשה להגשתה.

ממילא אין 'תזכיר הצעת חוק' מהווה ראייה חדשה, שכן לא רק שתזכיר כזה אינו מחייב אלא שהצעת חוק אינה מהווה ראייה ולכל היותר ניתן להפנות אליה משיקולי מדיניות להצביע על שינוי מגמה של המחוקק - ואולם ממילא אין תזכיר הצעת חוק מחייב ואין מקום לאפשר הגשתה במסגרת בקשה זו.

מאחר שטיבן של הראיות נושא הבקשה כלל אינן נמנות על אותן ראיות חדשות שיש לבחון את הגשתן לבית משפט של ערעור אלא מהוות למעשה תוספת ראייתית שמבקש המערער להוסיף למעשה להמשיך המשפט שהתנהל בבית משפט קמא, דבר המנוגד כאמור לעקרון סופיות הדיון, ומשכך לא ראיתי להדרש לשאלה אם יש ב'ראיות' אלה כדי להביא לשינוי התוצאה אליה הגיע בית המשפט קמא.

לכל אלה אוסיף כי עיון בפרוטוקול הדיון מצביע כי למערער ניתנה ההזדמנות המלאה להתגונן בפני האישום, להביא את ראיותיו והוא אכן מיצה זכות זו וניהל משפט בהתאם לסדרי הדיון.

ככל שפסק הדין מוטעה לטעם המערער, הרי ראה להשיג על פסק הדין וטענותיו ידונו במסגרת הערעור על פסק הדין.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ד, 18 ספטמבר 2014, בהעדר
הצדדים.